

Zonder Tesselschade nooit Pabo gehaald

DOOR BO-ANNE VAN EGMOND
ALKMAAR - Mieke Blokker (44) weet het zeker. Zonder de Alkmaarse afdeling van Tesselschade-Arbeid Adelt (TAA) had ze de Pabo niet gehaald. „Ik kon het niet bolwerken.”

In 2006 scheidde Mieke van haar man. „Het is een scheiding die heel moeizaam is gegaan. Pijnlijk. Ik dacht altijd dat het allemaal goed ging en dat bleek niet zo te zijn.”

Ze was altijd thuis gebleven voor haar drie kinderen. „Nadat ik mijn derde kind had gekregen wilde ik de Pabo gaan doen, maar mijn man vond het niet nodig. En ja, als hij er niet achter staat, dan houdt het ook op.”

Maar na haar scheiding wist ze: heel snel een baantje vinden helpt niet bij het verwerken van haar verdriet. „Dan laat ik ook niet zien aan mijn kinderen hoe je positief kunt zijn.” Ze wilde verder met haar leven. Dat kon het beste doen door eindelijk haar studie te gaan volgen.

Haar kinderen vonden het gelijk leuk dat ze een studie ging volgen. „Mijn oudste, mijn dochter Carmen, zei dat we de

Mieke Blokker zit op de juiste plek dankzij TAA.

FOTO THEO GROOT

jongste twee maar vroeg naar bed moesten sturen om dan samen huiswerk te gaan ma-

ken”, vertelt ze met een glimlach. Moeder en dochter zijn inderdaad samen 's avonds

huiswerk gaan maken. „Maar de jongens liepen gewoon nog rond hoor.”

Het eerste jaar was buffelen. Ze volgde weliswaar de deeltijdopleiding bij InHolland in Alkmaar, maar moest zich een slag in de rondte werken om de studie te bekostigen en haar huishouden gaande te houden. Alimentatie kreeg ze niet. Mieke hoorde over TAA van haar decaan. „Ze vertelde mij dat hun Betsy Perk Opleidingsfonds misschien wat voor mij kon betekenen. Ik schreef een motivatiebrief en bijna gelijk was het bestuur het erover eens dat ik een toelage zou krijgen.”

Rust

Het zorgde voor meer rust in het leven van Mieke en haar kinderen. „Ik hoefde niet meer continu te werken en ik had eventjes meer tijd met de kinderen. Even samen met z'n vier-tjes op de bank zitten. Zonder TAA had dat gewoon niet gekund.”

Uiteindelijk heeft ze haar studie in drie jaar gedaan. „Ik dacht: of ik het nou druk heb of nog een beetje drukker, dat maakt niet zoveel uit.” Maar

het werd wel heel erg druk.

„Tegelijkertijd betaalde de stichting mijn studie, dus dan wil je heel hard je best doen. De kans die zij mij gunnen moest ik gewoon grijpen.”

Leuker

Ze is blij met de keuze voor haar studie, die ze vorig jaar heeft afgerond. „Mijn leven is er veel leuker van geworden.” Ook haar dochter Carmen zegt dat alle ellende tijdens de opleiding niet voor niets is geweest. „Nu heeft ze wat ze wil. Ze is zelfstandig. Je moet toch iets van je leven maken.”

Mieke is door TAA voorgedragen voor de Maria Tesselschade Prijs, een nieuw initiatief van de vereniging die dit jaar 140 jaar bestaat. Een prijs voor een vrouw die bewezen heeft zich op een uitzonderlijke manier te hebben ontwikkeld en daarmee economische zelfstandigheid heeft bereikt.

„Erg hè”, zegt ze snel. Dan, heel bescheiden: „Ik krijg er meteen rode wangen van. Maar ik vind het idee wel heel erg leuk. Ik hoef die prijs niet eens te winnen; die nominatie is al zo leuk.”